

Replika na téma č. 4

Pojem anonymity § 4 písm. c) zákona 101/2000 Sb. je nutné vykládat tzv. objektivně

Touto replikou reaguji na tezi mého kolegy Petra Gojného. Ten ve svém podání obhájuje názor, že pojem anonymního údaje podle § 4 písm. c) zákona 101/2000 Sb. (dále jen „ZOOÚ“) je nutné vždy vykládat objektivně. S tímto postojem, že pojem anonymního údaje je nutné vždy vykládat objektivně, nesouhlasím a to hned z několika důvodů, které uvádím níže.

Jako problematický vidím názor, který kolega formuluje v 2. odstavci samotného textu podání, kde tvrdí, že: *„Jakmile je údaj klasifikován jako anonymní, neplyne dotčenému subjektu ochrana podle ZOOÚ“*. Jak již ze samotné definice podle § 4 písm. C) ZOOÚ plyne, tak anonymním údajem je takový údaj, který buď v původním tvaru nebo po provedeném zpracování nelze vztáhnout k určenému nebo určitelnému subjektu údajů. Pokud by tedy anonymním údajem mělo dojít k dotčení určitého subjektu údajů, tak z logiky věci takový údaj není možné za anonymní považovat, jelikož nesplňuje uvedenou definici. Tedy že, takový údaj buď v původním tvaru nebo po provedeném zpracování nelze vztáhnout k určitému subjektu údajů.

Danou problematikou se nedávno zabýval i Ústavní soud ČR ve svém Usnesení IV. ÚS 3454/17, ze dne 25. 9. 2018. V dané věci se stěžovatelka domáhala zrušení rozhodnutí NSS, kterým mělo být porušeno její právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života, právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě a na zachování lidské důstojnosti, osobní cti a dobré pověsti. NSS byl vydán text rozsudku v anonymizované podobě, který byl zveřejněn na internetových stránkách soudu. Také došlo k uveřejnění zkráceného znění rozsudku na úřední desce soudu, v němž byla k dispozici spisová značka a plné jméno a příjmení stěžovatelky, jakožto účastnice řízení. Správní soud uvedl, že: *„...text rozsudku... byl zveřejněn v takové podobě, že zmiňované citlivé údaje nebylo možno bez dalšího vztáhnout k jakékoliv konkrétní osobě. Žalobkyně v něm nebyla identifikována ani jménem a příjmením, ani adresou bydliště.... Pokud žalobkyně vlastní aktivitou ve spojení se zkráceným zněním rozsudku, v němž je k dispozici spisová značka a plné jméno a příjmení žalobkyně, včetně její adresy... k takové identifikaci dospěla, nelze tento výsledek přičítat... Celkový informační výsledek, který žalobci napadají a v němž spatřují nezákonný zásah, jenž by měl podle nich být přičítatelný žalovanému, je tak výsledkem aktivní "práce s informacemi", byť původně pocházejícími od žalovaného, a nikoliv výsledkem informací samotných. Takový výsledek "práce s informacemi" osobou od žalovaného odlišnou nelze přičítat žalovanému.“*

Ústavní soud se pak vyjádřil tak, že: *„...první verze anonymizovaného znění rozsudku obsahovala v bodu 17 citlivé údaje ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, popisující konkrétní*

zdravotní stav stěžovatelky a nezletilých, konkrétní diagnózy včetně popisu závažných psychických okolností. Stěžovatelka ani nezletilí v něm nebyli identifikováni ani jménem a příjmením, ani adresou bydliště, a tudíž jejich identitu z této první anonymizované verze rozsudku nebylo možno zjistit, což ostatně ani stěžovatelka sama nepopírá...

...Těžiště ústavní stížnosti spočívalo v tvrzení stěžovatelky, že zveřejnění zkráceného znění písemného vyhotovení rozsudku na úřední desce kasačního soudu (obsahující kromě spisové značky i plné jméno a příjmení stěžovatelky, včetně její adresy) ve spojení s následným zveřejněním jeho anonymizovaného znění na webových stránkách soudu (obsahující spisovou značku), bylo schopné přivodit tvrzený protiústavní zásah do jejího základního práva dle čl. 10 odst. 2 Listiny, resp. článku 8 odst. Úmluvy.

V tomto směru Ústavní soud akceptuje tvrzení správního soudu v odůvodnění jeho napadeného rozsudku, že aktivní osobou byla samotná stěžovatelka, která jako žalobkyně v řízení o správní žalobě takto vyhledala a "spárovala" zkrácené znění rozsudku s jeho anonymizovanou verzí. Takový výsledek, vyžadující zvláštní aktivitu, dle přesvědčení Ústavního soudu ovšem nelze přičítat soudům ve správním soudnictví, nýbrž výlučně stěžovatelce, resp. její "aktivní práci s informacemi."

Z uvedeného Usnesení Ústavního soudu ČR tedy plyne, že zmiňovaný citlivý obsah, který byl obsažen v textu rozsudku, nebylo možno bez dalšího vztáhnout k jakékoliv konkrétní osobě. Šlo tedy o anonymní údaje podle § 4 písm. c) ZOOÚ.

Pokud by se tedy pojem anonymních údajů měl vždy vykládat objektivně, tak by v dané věci nebylo možné tento citlivý obsah za anonymní údaje považovat, jelikož by nebylo možné danému „propojení“ zabránit.